Dimarts 2 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 2,23-28): I s'esdevingué, quan passava un dissabte per uns sembrats, que els seus deixebles, tot fent camí, es posaren a arrencar espigues. Però els fariseus li deien: «Mira, per què fan en dissabte el que no és lícit?». I els diu: «¿No heu llegit mai el que va fer David quan tingué necessitat i sentí fam ell i els qui eren amb ell? ¿Com entrà a la casa de Déu en temps d'Abiatar, gran sacerdot, i menjà els pans de la proposició, que no és lícit menjar sinó als sacerdots, i en donà també als qui eren amb ell?». I els deia: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte. Per tant, senyor és el Fill de l'home també del dissabte».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte»

Mn. Ignasi FABREGAT i Torrents
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui com ahir, Jesús se les ha d'entendre amb els fariseus, que han deformat la Llei de Moisès, tot quedant-se en les petiteses i oblidant-se de l'esperit que la informa. Els fariseus, en efecte, acusen els deixebles de Jesús de violar el dissabte (cf. Mc 2,24). Segons llur casuística aclaparadora, arrencar espigues equival a "segar", i masegar-les significa "batre": aquestes feines de camp —i ben bé una quarantena més— eren prohibides el dissabte, dia de descans. Com ja sabem, els pans d'ofrena dels que ens parla l'Evangeli eren dotze pans que es col·locaven cada setmana a la taula del santuari, com un homenatge de les dotze tribus d'Israel al seu Déu i Senyor.

L'actitud d'Abiatar és la mateixa que avui ens ensenya Jesús: els preceptes de la Llei que tenen menys importància han de cedir davant els majors; un precepte cerimonial ha de cedir davant un precepte de llei natural; el precepte del repòs del dissabte no està, doncs, pel damunt de les elementals necessitats de subsistència. El Concili Vaticà II, inspirant-se en la perícopa que comentem, i per tal de subratllar que la persona ha d'estar pel damunt de les qüestions econòmiques i socials, diu: «L'ordre social i el seu progressiu desenvolupament s'han de subordinar en tot moment al bé de la persona, perquè l'ordre de les coses s'ha de sotmetre a l'ordre de les persones i no a l'inrevés. El mateix Senyor ho advertí quan digué que el dissabte havia estat fet per l'home, i no l'home pel dissabte (cf. Mc 2,27)».

Sant Agustí ens diu: «Estima i fes el que vulguis». Ho hem entès bé, o encara l'obsessió per allò que és secundari ofega l'amor que cal posar en tot el que fem? Treballar, perdonar, corregir, anar a missa els

diumenges, tenir cura dels malalts, complir els manaments..., ho fem perquè toca o per amor a Déu? Tant de bo que aquestes consideracions ens ajudin a vivificar totes les nostres obres amb l'amor que el Senyor ha posat en els nostres cors, precisament perquè el puguem estimar a Ell.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Els que vivien segons l'ordre de les coses antigues han vingut a la nova esperança, no observant ja el dissabte, sinó el dia del Senyor, en què la nostra vida és beneïda per Ell i per la seva mort» (Sant Ignasi d'Antioquia)

- «El repòs del 'dissabte' pretén la participació en el descans i en la pau de Déu. Però, quan l'home es nega al 'lleure per Déu' (és a dir, a l'adoració), llavors entra en l'esclavitud del "negoci"» (Benet XVI)

- «El Diumenge es distingeix expressament del dissabte i el succeeix cronològicament cada setmana. Entre els cristians, el substitueix pel que fa a la prescripció cerimonial. Amb la Pasqua del Crist, completa la veritat espiritual del sàbat jueu i anuncia el repòs etern de l'home en Déu» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.175)